

Caminant pels Picos de Europa

Estiu del 85, vacances en família. Estació superior del telefèric de Fuente Dé i un corriol rumb Nord que s'endinsa en el cor del Macizo Central en direcció al Naranjo de Bulnes, un camí que no puc emprendre..

Primavera de 2009, amb la guia Alpina i el mapa sobre la taula començo amb il·lusió a recórrer aquell corriol que em va quedar pendent fa 24 anys... Ara tant sols falta trobar els companys d'aventura i per a això compto amb la direcció d'e-mail idònia, la del grup de muntanya de l'AEG. Plantejo el viatge i en poc temps arriben respostes positives, una reunió per concretar persones i dates i aquella il·lusió esdevé un projecte real.

Dissabte 7 d'agost ens posem en camí rumb a Fuente Dé, 850 km sense incidents, encara que el temps, que durant el matí ha estat solejat, augmenta la nuvolositat quant més al Nord progressem, de manera que arribant a destí els núvols impedeixen veure els pics que ens envolten. Ens instal·lem al refugi del càmping El Redondo i sopem amb l'esperança que al dia següent trobem un dia amb sol.

Doncs no, avui diumenge 8 la situació és encara pitjor i plou, però ja estem aquí i ens esperen a dormir en el refugi de Urriellu, per la qual cosa pugem al telefèric i en 4 minuts ascendim els 753 m de desnivell fins a l'estació superior. Comprovem que seguim immersos en els núvols que deixen aquesta fina pluja típica de la zona, i amb la visibilitat reduïda comencem a caminar per la pista que es dirigeix al Nord, fins arribar a La Vueltona, on prenem el PR que ràpidament guanya alçada i ens conduirà fins al refugi. Desistim així de creuar cap l'Est a la recerca del Collado de La Canalona per, passant pel Collado Bonito, arribar al Naranjo de Bulnes pel SE. Diuen que és un camí molt bonic, però envoltats de boira, no veurem res, així que continuem el PR fins a Horcados Rojos. El descens d'aquesta zona s'anuncia com a perillós, encara que està equipat amb cables i a més, el terreny està moll i relliscós. Per fortuna, encara que a poc a poc, ho passem sense problemes. Ha acabat de ploure i fem una aturada en el Jou de los Boches per menjar i observar els isards. Continuem pel congost de los Boches i la Jou sin Tierra, arribant per fi a la vista del refugi que apareix entre la boira, sota l'invisible Picu de Urriellu. Ens instal·lem i al cap de poc s'obren clars que ens permeten contemplar una mica de l'entorn i de la vall. Llàstima que ens ha guem perdut aquest panorama

durant el camí. Fem una passeig pels voltants, cervesa, campionat de parxís, sopar i a dormir.

Dilluns 9. El refugi s'activa aviat, hi ha motiu per a l'enrenou: en el cel blau intens ni un sol núvol i a contrallum majestuós, l'Urriellu. El paisatge és grandios encara que les valls no es veuen: estem per sobre del mantell de núvols que les cobreix. Aviat ens posem en camí, següent parada: el refugi de Jou de los Cabrones. Pugem cap al Diente de Urriellu i continuem pujant i baixant fins a trobar la Horcada Arenera. Allà, mentre recuperem forces, en Joan Anton puja fins al cim de Torre Arenera, a 2402m. Novament en marxa; avui l'etapa és curta i arribem al refugi poc després del migdia. Un cartell adverteix de l'elaboració de l'autèntic "cabrales" per part de la "agüela" del guarda, i ens commina a que el provem, cosa que fem per acompanyar la cervesa, és clar. Encara que personalment em va semblar excessivament fort, el cert és que no va quedar ni tant sols les engrunes. Per la tarda pugem fins a la muntanya d'enfront amb la intenció de veure el camí pel qual al dia següent baixarem fins a Bulnes. Un cop descobert, continuem amb l'exploració d'una cova que conserva gran quantitat de neu i a dins de la qual, a més, hi ha un gran barril ple de llaunes de mantega Breda. Gran misteri: serà allà on es celebren els aquellarres? Al llarg de tot el dia hem pogut contemplar ramats d'isards i uns paisatges fantàstics. Ara toca sopar i dormir.

Dimarts 10. Segueix el cel completament net de núvols i els isards pasturen a escassos metres del refugi. A contrallum, es veu la silueta d'alguns retallada sobre el perfil de la muntanya, bonica foto. El camí de descens bordejant Cuetus del Trabe serà llarg i de nou trobem passos equipats i alguna gelera que sense presentar dificultat, fan la progressió més lenta. A la fi, arribem a la Cuesta'l Trabe, deixem les moles de pedra a l'esquena i baixem per una zona de prats fins a arribar al Collado de Cima, on parem

Fent una parada, amb el pico Urriellu al fons. Foto: Xavi Càrdenas